

Подкрепяме диспозитива на решението и неговите мотиви. Не споделяме разсъждения, според които искането трябва да бъде отхвърлено, защото с § 3е от Преходните и заключителните разпоредби на КТ, респ. § 8а от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за държавния служител, се решава важен социален въпрос, а именно необходимостта работникът или служителят да възстанови здравето и работната си сила. Подобна псевдозагриженост звучи несериозно и лековато поради простия факт, че ако работниците и служителите не са могли да възстановят своята работна сила, неползвайки за дълъг срок правото си на отпуск, то към момента не биха могли да бъдат изобщо в състояние да изпълняват своите трудови функции. От подобно състояние биха следвали два изхода: на първо място работникът да престане да съществува като субект на правото или би трябвало договорът му да бъде прекратен на основание, че не е в състояние да го изпълни. Авторите на подобни конструкции напълно произволно и тенденциозно изместват вниманието от актуалния въпрос, който е, че се дължат големи суми от обезщетения за натрупани отпуски, които могат да се претендират при прекратяване на трудовото правоотношение. Изтъчнена арогатност е крайни привърженици на либертарианството да говорят за социална цел на правото на отпуск и да я използват за да се подменят смисъла на едно гарантирано от Конституцията основно право като го „трансформират” в юридическо задължение. Факт е, че по този начин се прави опит да се лансира забравена и отдавна преодоляна концепция за това, че смисълът на трудовото право е да се грижи за работника, да го пази дори от самия него. Споделящите тази абсурдна идея като че ли стоят на позицията за вътрешно присъщия за работниците и служителите инстинкт за самоунищожение. Зад маската на социална загриженост се погават грубо утвърдени и превърнали се в аксиоми разбирания за правен ред, за това, че има разлика между субективно право и задължение за упражняване на едно субективно право. Изложеното становище демонстрира крещящо непознаване на институтите на трудовото право. Правото на отпуск представлява временно освобождаване на работника или служителя от задължението да изпълнява трудовите си задължения. През този период работникът или служителят се освобождават само от онази част от трудовите си задължения,

които са свързани с непосредственото изпълнение на трудовата му функция, а друга част от тях, като например да не разпространява поверителни сведения за работодателя си и др., се запазват. Съвсем произволно се твърди, че правото на отпуск е елемент на друго социално право, а именно правото на здравословни и безопасни условия на труд (чл. 48, ал.5 от Конституцията). Въвеждането на презумпция за недобросъвестност от страна на работника или служителя при изпълнение на трудовите им задължения и ползването на правото на отпуск не е нищо друго освен израз на обвинителен подход и изкривява самата същност на трудовите правоотношения. Най-сетне подобни възгледи тенденциозно навеждат към неправилни изводи. Дълбоко погрешна и нелогична е развиваната в особеното мнение теза, че упражняването на правото на отпуск представлява възможност, чието реализиране зависи единствено и само от активността и инициативата на неговия носител. Освен това трябва да се отбележи, че нашето законодателство никога не е допускало избор, както се твърди, между ползване на отпуск и парично обезщетение за неползването му. Член 224 от Кодекса на труда съвсем ясно казва, че само при прекратяване на трудовото правоотношение може да се претендира обезщетение за неползването на отпуск. Обратното говори за непознаване на института на обезщетението по отношение на неизползвания отпуск. Необяснимо остава желанието на авторите на особеното мнение да излизат извън правните аргументи и доводи като влизат в полето на политическата целесъобразност, както и да пропагандират съдебен активизъм под претекст, че се борят с сътворени от самите тях конструкции за социален популизъм.

Съдии: Пламен Киров
Красен Стойчев